

i Aar anslaaes det til det tredobbelte: 1,400,000, men selv om vi ogsaa fraregne den Spiritusgodtgørelse, der vil følge med Frigørelsen af dette Kvantum, har jo den højtærede Finansminister regnet adskillige hundrede tusinde Kroner for højt her; ja, selv om vi gaa saa vidt, at vi regne med 1,400,000 Potter, komme vi dog til et Resultat, der er 400,000 Kr. højere, end den ærede Finansminister har regnet med. Jeg tror derfor nok, mit Tal er rigtigt, og jeg befinder mig ikke i nogen Vildfarelse med Hensyn til dette Spørgsmaal.

Dernæst sagde den ærede Finansminister, at jeg havde ikke Ret i at gøre gældende her, at man tager fra de smaa i væsentlig Grad, han sagde ikke udelukkende — selvfølgelig sagde han ikke udelukkende — men i væsentlig Grad tager fra de smaa for at lette Hartkornet. Jeg sagde i Gaar, at idet man tog 7 $\frac{1}{2}$ pCt. af Tolden og saa Brændevinsskatten, tog man væsentlig af de Skatter, som de smaa skulde svare, og saa lettede man de store dermed. Den ærede Finansminister vilde protestere imod, at det skulde være de Skatter, som væsentligst de smaa svare, som man tog af, for Tolden hvilede paa alle. Men Tolden hviler i særlig Grad paa de store, brede Lag i Samfundet; jeg skal ikke komme videre ind paa det men blot nævne, at kun de Varegrupper, som den almindelige Befolkning bruger, lige ned til de allerlaveste Lag, kun de bidrage noget til at fylde i Statskassen; der er 9 Varegrupper, som alle bruge, og de give $\frac{4}{5}$ af den hele Toldindtægt.

Dernæst gjorde den ærede Finansminister gældende, at man egentlig ikke kunde tage særligt Hensyn til de Medlemmer af Højre, som vare blevne enige med Venstre i det andet Ting angaaende den foreliggende Skattereform; disse Medlemmer havde andre Anskuelser, end Højre ellers har. Det er nu en Tale, som jeg i det hele taget har meget ondt ved at forstaa. Jeg ved ikke rettere, end at de Medlemmers Standpunkter vare meget vel bekendte, inden de bleve valgte ind i Kommissionen. Jeg ved ikke rettere, end at de bleve valgte ind af deres Partifæller i det andet Ting, saa jeg har ikke kunnet forstaa andet, end at de maatte være et Udtryk for Højre i det andet Ting, og dernæst have vi i Gaar ogsaa hørt Vidnesbyrd om, at der ogsaa er adskillige Højremænd her i dette Ting, hvis Anskuelser de repræsenterer. Men særlig forstaaer jeg ikke den Tankegang, som er kommen til Orde her flere Gange tidligere, at fordi Højre som

Mindretal i Folketinget er gaaet med til et eller andet, derfor kan Landstinget godt have en anden Mening, Landstinget staaer frit, kan gøre, hvad det vil. Jeg forstaaer ikke rettere, end at Højre her og Højre der maatte dog alligevel have noget Fællesskab i Anskuelser. Jeg kan sige for mit Vedkommende og for vort Vedkommende, at vi staa ikke med Anskuelser, der ere fremmede for Flertallet i Folketinget eller omvendt, vi have saa nogenlunde de samme Anskuelser, og jeg tror ogsaa, at de Herrer i denne Sal pleje at gaa ud fra, at naar de høre os tale her i Salen, saa betragte de det gerne som et Udtryk for omtrent de samme Anskuelser, som næres af vore Venner i det andet Ting, saa jeg forstaaer ikke, at der kan være forskellige Anskuelser her og der, eftersom man har Sæde i det ene eller det andet Ting. Vi have haft Grund til at tro og Ret til at gaa ud fra, at naar baade Venstre og Højre i Skattekommissionen vare enige om saadanne Forslag, var der ogsaa rimelig Udsigt til at faa dem gennemført.

Saa var der jo denne ulykkelige § 2 i Regeringens Forslag, som der var en Del Meningsforskel mellem Finansministeren og mig om i Gaar. Han sagde noget om, at jeg havde udtalt mig om, at det var vanskeligt at ansætte Ejendomsbesidderne. Det har jeg slet ikke sagt. Jeg har en gammel Erfaring i saa Henseende, og jeg tror nok, det er ikke saa vanskeligt at ansætte Ejendomsværdien, at faa en Landejendom f. Eks. takseret, vurderet saa nogenlunde efter sin Værdi, efter Besætning, Inventarium o. s. v., men det, jeg sagde i Gaar, var, at det er vanskeligt at blive klog paa, hvad Regeringen mener med Hensyn til Værdiansættelsen efter dette Forslag. Det er jeg ikke bleven klog paa endnu og endnu mindre, efter at jeg har hørt den højtærede Finansminister. Den højtærede Finansminister sagde, at der ikke var nogen anden Maade at takserere en Ejendom paa end den, der staaer her i § 2, end at skønne over, hvor meget den kan antages at være værd ved almindelig god Drift. Efter at have hørt denne Erklæring fra den højtærede Finansminister blev det endnu vanskeligere for mig at forstaa Meningen med det hele. Jeg skal ikke gentage mine Bemærkninger fra i Gaar, men blot sige, at her skønner jeg ikke rettere end at man opstiller en Maade for Værdiansættelsen af Ejendomme, naar vedkommende Ejer selv driver den, og en anden for Forpagteren og for Fæsteren